

ספר תורה

ספר תורה הכשר--נוהגין בו קדושה יתרה, וכבוד גדול

גפ"ה יא:א

אבל אם מכרו ספר תורה--אין לוקחין בדמיו אלא ספר תורה אחר, שאין שם קדושה למעלה מקדושת ספר תורה

ג"ה הפ"ה ז:ז

ולמה אני אומר במקדש וירושלים, שקדושה ראשונה קידשתן לעתיד לבוא, ובקדושת שאר ארץ ישראל לעבין שביעית ומעשרות וכיוצא בהן, לא קידשה לעתיד לבוא: לפי שקדושת המקדש וירושלים--מפני השכינה ושכינה אינה בטילה. והרי הוא אומר "והשימותי את מקדשיכם" ויקרא כו, לא; (ואמרו חכמים, אף על פי ששוממין, בקדושתן הן עומדים

ג"ה ז:ב

אף על פי שאשתו של אדם מותרת לו תמיד, ראוי לו לתלמיד חכמים שינהיג עצמו בקדושה כל הנוהג מנהג זה--לא די לו שקידש נפשו, וטיהר עצמו, ותיקן דעותיו; אלא שאם היו לו בנים--הווין בנים נאים וביישינים, ראויין לחכמה ולחסידות

י"ז ה"ה ז:א

והוא מתקדש והולך פורש מדרכי כלל העם ההולכים במחשבי הזמן, והולך מזרח עצמו ומלמד נפשו שלא תהיה לו מחשבה כלל באחד מדברים בטילים, ולא מהבלי הזמן ותחבולותיו, אלא דעונו תמיד פנויה למעלה, קשורה תחת הכיסא, להבין באותן הצורות הקדושות הטהורות, ומסתכל בחכמתו של הקדוש ברוך הוא כולה מצורה ראשונה עד טבור הארץ, ויודע מהם גודלו--מיד רוח הקודש שורה עליו

י"ז ה"ה ז:א

הא למדת שכל הנביאים, כשהנבואה מסתלקת, חוזרין לאוהלם, שהוא צורכי הגוף כולן כשאר העם; לפיכך אינן פורשין מנשותיהן. ומשה רבנו, לא חזר לאוהלו הראשון; לפיכך פירש מן האישה לעולם ומכל הדומה לה ונקשרה דעתו בצור העולמים, ולא נסתלק ההוד מעליו לעולם וקרן עור פניו, ונתקדש כמלאכים

מ"א ג' י"ג:א

'ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להיבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעובדו לדעה את ה', 'והלך ישר כמו שעשהו האלוהים, ופרק מעל צווארו עול החשבונות הרבים אשר ביקשו בני האדם--הרי זה נתקדש קודש קודשים, ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים

משנה ה' ז'

אבל אלו שכותבין בה מבפנים שמות מלאכים, או שמות קדושים, או פסוק, או חותמות--הרי הן בכלל מי שאין להן חלק לעולם הבא: שאלו הטיפשים, לא די להם שביטלו המצוה; אלא שעושין מצוה גדולה, שהיא ייחוד שמו של הקדוש ברוך הוא ואהבתו ועבודתו, כאילו היא קמיע להנית עצמן, כמו שעלה על ליבם הסכל שזה דבר המהנה בהבלי העולם

לכ"מ י"א: ז'

הלוחש על המכה וקורא פסוק מן התורה, וכן הקורא על התינוק שלא ייבעת, המניח ספר תורה או תפילין על הקטן בשביל שיישן--לא די להן שהן בכלל חוברים ומנחשים: אלא שהן בכלל הכופרים בתורה, שהן עושין דברי תורה רפאות גוף, ואינן אלא רפאות נפשות, שנאמר "ויהיו חיים, לנפשך

לכ"מ י"א: ז'

ודברים האלו--כולן, דברי שקר וכזב הן; והן שהטעו בהן עובדי עבודה זרה הקדמונים לגויי הארצות, כדי שיינהו אחריהן. ואין ראוי לישראל, שהן חכמים מחוכמים, להימשך בהבלים אלו, ולא להעלות על הלב שיש בהן תעלה כל המאמין בדברים אלו, וכיוצא בהן, ומחשב בליבו שהן אמת ודברי חכמה, אבל התורה אסרה אותן--אינו אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת

אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת, יידעו בראיות ברורות--שכל אלו הדברים שאסרה תורה, אינן דברי חכמה, אלא תוהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת, ונטשו כל דרכי האמת בגללן. ומפני זה אמרה תורה, כשהזהירה על כל אלו ההבלים, "תמים תהיה, עם ה' א-לוהיך

תפילין ג' ז'

קדושת תפילין, קדושה גדולה היא: שכל זמן שתפילין על ראשו של אדם, ועל זרועו--הוא עניו וירא, ואינו נמשך בשחוק ובשיחה בטילה, ואינו מהרהר במחשבות רעות, אלא מפנה ליבו לדברי האמת והצדק

משנה ז' ז'

חייב אדם להיזהר במזוזה, מפני שהיא חובת הכול תמיד. וכל עת שייכנס וייצא, יפגע בייחוד שמו של הקדוש ברוך הוא--ויזכור אהבתו, וייעור משינתו ושגייתו בהבלי הזמן; ויידע שאין שם דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים אלא ידיעת צור העולם, ומיד הוא חוזר לדעתו, והולך בדרכי מישרים. אמרו חכמים, כל מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו, וציצית בבגדו, ומזוזה בפתחו--מוחזק לו, שלא יחטא: שהרי יש לו מזכירים רבים; והן הן המלאכים שמצילין אותו מלחטוא, שנאמר "חונה מלאך ה' סביב, ליראיו; ויחלצם

ספר ג' ז' ז'

כל מי שיישב לפני ספר תורה, יישב בכבוד ראש ובאימה ופחד, שהוא העד הנאמן על כל באי העולם

תפילין ג' ז'

חייב אדם למשמש בתפיליו, כל זמן שהן עליו, שלא יסיח דעתו מהן, אפילו רגע אחד--שקדושתן גדולה מקדושת הציץ: שהציץ אין בו אלא שם אחד; ואלו יש בהן אחד ועשרים שם של יוד הא בשל ראש, וכמותן בשל יד